

kunde forsikres helt og holdent af Indenrigsministeriet, men først den 28. September tegnedes der Forsikring paa Skibet „Margareta“s Ladning og først den 29. September paa Skibet „Sally Mærsk“s Ladning. Det sidste Skib ejedes af Jydsk Andelsfoderstofforretning. Altsaa kun paa disse to Skibe og 24 Dage efter, at Forsikringens Oprettelse er meddelt, er der tegnet Forsikring i Indenrigsministeriet.

Disse to Skibes Skæbne viser i øvrigt, hvad det er for Vanskeligheder, Foderstoffindførselen har haft at kæmpe imod. Jeg synes, der kunde være Grund for danske Mænd til at fæstne deres Opmærksomhed ved, hvad de virkelige Vanskeligheder er, i Stedet for, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds har gjort, at sige, at Vanskeligheder er opstaaet, fordi Regeringen har undladt at gøre det og det, eller fordi andre har forsømt det og det. Vanskelighederne for Foderstofforretningen laa ikke i, at disse to Skibe vanskeligt kunde blive forsikret, thi de havde kunnet være det 24 Dage, før de blev det, men deri, at begge disse Skibe ikke kom til Danmark, men blev indespærrede. Det ene, „Margareta“, i Solina i Rumænien, det andet, „Sally Mærsk“, i Dardanellerne. Denne Indespærring, Minerne, der ødelagde vort store Skib „Maryland“ og dets Ladning af Foderstoffer, Opbringningen af vore Skibe, Forsinkelserne af alle Tilførsler, som til Trods for et uhyre Arbejde i Udenrigsministeriet ikke har kunnet fremmes med større Hast, end sket er, er de virkelige Vanskeligheder, som vor Indførsel har haft at overvinde. Da det viste sig, at Udførselen fra Sortehavslandene, hvorfra vi ofte faar disse Varer tilført, var lukket, og at Tilførselen fra Nordamerika og La Plata først kunde komme i Gang senere, skete der et stort Arbejde for at tilvejebringe fra England Majs, som var opbragt og oplagt der, og det lykkedes ogsaa ved den Sendelse, som Landbrugsministeriet overdrog Etatsraad Schou og Dr. Federspiel, den 25. September at frigøre efterhaanden betydelige Kvantiteter Majs i England. Paa ny er en saadan Sendelse foregaaet, og det er lykkedes Regeringen at føre de to store Omsætningsorganisationer, Foderstofmændene i Handelsverdenen og Foderstofmændene i Andelsverdenen, til Samvirken paa dette Omraade. Oversøisk arbejder de hver for sig, men vedrørende den fra England indførte Majs samarbejder de, og dette sidste Samarbejde vil forhaabentlig

ogsaa paavirke Prisfastsættelserne paa de Omraader, hvor de arbejder hver for sig.

Jeg tror hermed at have fremstillet de Forhold, der omhandles i Forespørgselsens første Del, og gaar da over til det andet Spørgsmaal, som Forespørgselen indeholder. Dette Spørgsmaal lyder: „Agter Regeringen at ophæve den fastsatte Maksimalpris paa Rug?“ Jeg skal besvare Spørgsmaalet straks og besvare det med et Nej, og jeg skal tilføje: Saafremt Folketinget sætter Regeringen i Stand til at handle efter dens Hensigt, vil Indenrigsministeriet fastsætte Maksimalpris paa Hvede. Indenrigsministeriet vil endvidere hidføre en Ordning, hvorved det enten ved Maksimalpris eller paa anden Maade sikres, at Maksimalprisen paa Rug og Hvede kommer Forbrugerne til gode ved Priserne paa Mel og Brød. Jeg skal vende tilbage hertil. Synspunktet har været dette, at det andet Led i det store Spørgsmaal, Folkeernæringsspørgsmaalet, er, at Brød maa kunne faas til en overkommelig Pris. Vi har ikke troet, at dette kan tilvejebringes paa nogen anden Maade end ved at fæstne Priserne paa dansk Brødkorn.

Argumenterne mod Maksimalprisen er fremsatte paa forskellig Vis og nu af det ærede Medlem, der var Ordfører for Forespørgerne. De kan vel gengives samlede i følgende Grupper: Maksimalprisen er ved sin Fastsættelse grundlovsstridig. Maksimalprisen er uretfærdig mod Rugdyrkere. Maksimalprisen er skadelig, fordi den hindrer Importen. Maksimalprisen er unyttig, fordi den ikke skaffer billigere Brød. Med disse 4 Paastande mener man at have taget Livet af Foranstaltningen. Jeg tror, at den vil overleve dem.

Maksimalprisen og dens Forhold til Grundloven skal jeg først sige et Par Ord om. Som det ærede Medlem fremsatte Sagen her, forstod jeg ham saaledes, at det ikke egentlig er Maksimalprisens Fastsættelse eller den Højde, Regeringen har fastsat den til, han betegner som grundlovsstridig. Det vilde ogsaa være fuldkommen uholdbart at fremsætte en saadan Paastand. Det, som det ærede Medlem retter sine Angreb imod, er i Virkeligheden noget helt andet, nemlig Vurderingsprisen ved den stedfundne Ekspropriation. Det er denne Pris, det ærede Medlem betegner som grundlovsstridig, fordi han mener, at den ikke byder fuld Erstatning. Hans Tanke synes at være den, at fuld Erstatning maa være den Pris, der er Markedsprisen, Dagens Pris, maaske den højeste Pris, som er naaet